

земѣ той обнароди у „Современника.“ Отъ други-ты му стихотворенія споминувамы комическѣ-тѣ му приказкѣ: „Каша у Коломнѣ,“ и недоврѣшенѣ-тѣ епическѣ пѣснь: „Галубъ.“ Отъ прозаическы-ты му творенія достойны за заблѣжаніе сѣ: „Капетацова дочь“ и „Дубровский.“ Въ тѣхъ Пушкинъ показа на вѣчки по него русскы нувелисты (приказничари) что трѣбува на единъ хубавъ романъ изъ пародный животъ. Плодъ отъ историческы издырванія, съ кои-то сѣ бавилъ Пушкинъ, быде: исторія Пугачевскаго бунта (1835), дѣто ясно и просто чрѣтае онѣхъ эпизодѣ при врѣмѣ-то на царуваніе-то на Екатеринѣ II. Тамъ, дѣто сѣ готвише вече да нацише исторіѣ-тѣ на Петра Великий, ненадѣйно го затече немилостива смръть. Пушкинъ умрѣ въ 1837 л. отъ смрътиѣ ранѣ, коя-то го налѣ-тѣ на двобой (дуэль) съ баронѣ Антеза (Хейкеренѣ). Извѣстіе-то за смръть-тѣ му подвижѣ страшнѣ бурѣ по цѣлѣ Россіѣ: цѣль Петербургъ сѣ расплака; народъ на купове прикиаше въ кѣщиѣ-тѣ му. Царь-тѣ, уплашенъ отъ голѣмо-то огорченіе и негодованіе, забрани на народа да сѣ трупа, и колко-то и да почитаніе и високо цѣняше Пушкина принуди сѣ да не почете мрътвеца съ явно тържественно погребеніе. Прѣзъ ноцъ скрышомъ отнесохъ мрътво-то тѣло на пѣснопоеца въ черковѣ, дѣто свѣщеникъ на брѣзѣ му отчете опѣло-то и веднага прѣнесохъ мрътвеца въ Пековскѣ-тѣ губерніѣ та го побребохъ при майкѣ му въ святогорскый монастырь или Михайловскъ.

Царь-тѣ великодушно прѣдстоя на рѣдинны-ты му, откупи му владѣніѣ-та отъ залогъ, отплати му дълговеты, и на вдовицѣ-тѣ и на сирачета-та му отряди годишенъ приходъ отъ 11 хыл. рубли. Освѣнь това въ 1837 л. да сѣ отпечятать на неговы разноскы Пушкиновы-ты съчиненія въ 10 хыл. экземпляры на стой-